

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera, Mgr. Davida Hipšra, JUDr. Zdeňka Kühna, JUDr. Tomáše Langáška, JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Ministerstvo zemědělství**, sídlem Těšnov 17, Praha 1, proti žalovaným: **1) Ministerstvo financí**, sídlem Letenská 15, Praha 1, **2) Ministerstvo průmyslu a obchodu**, sídlem Na Františku 32, Praha 1, za účasti: I) Jiří Eliáš, bytem Jungmannova 19, Praha 1, II) J. Š., o kompetenční žalobě podle § 97 a násl. s. ř. s.,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce podal k Nejvyššímu správnímu soudu návrh, který označuje jako kompetenční žalobu podle § 97 násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). V žalobě nejprve shrnuje skutkový stav věci, který není mezi stranami nijak sporný, a který dokládá též příloženými dokumenty.

[2] Žalobce zahájil dne 16. 5. 2019 za účasti obou žalovaných dohodovací řízení ve smyslu § 133 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve věci určení ústředního orgánu státní správy kompetentního k vyplacení náhrady za zbourané stavby na základě pravomocného rozhodnutí Státního pozemkového úřadu ze dne 18. září 2018, č. j. PÚ 1748/92/12 osobám zúčastněným na řízení jako oprávněným osobám, neboť žádný z dotčených ústředních správních úřadů ve věci neshledal svou věcnou příslušnost. V rámci dohodovacího řízení nedošlo mezi dotčenými orgány k dohodě, žalobce proto podal z pověření předsedy vlády tuto žalobu. V návrhu dále žalobce zrekapituloval právní důvody jak své, tak žalovaných, pro které se všichni domnívají, že nemají v dané věci založenu věcnou příslušnost k vyplacení náhrady dle uvedeného rozhodnutí Státního pozemkového úřadu.

[3] Ve vyjádřeních k žalobě došlých Nejvyššímu správnímu soudu setrvali oba žalovaní na svých závěrech o absenci své věcné příslušnosti k vyplacení náhrady. Osoby zúčastněné na řízení se k věci nevyjádřily.

[4] Soud musel nejprve zvážit, zda jde o kompetenční spor ve smyslu § 97 s. ř. s. Ten je vymezen třemi prvky (předpoklady), které musí být naplněny současně. Za prvé zde musí

být vedeno řízení, v němž se rozhoduje o právech a povinnostech fyzických nebo právnických osob. Za druhé, alespoň dva správní orgány si buď osobují pravomoc o věci rozhodnout (o tomtéž právu nebo povinnosti téhož účastníka řízení před správním orgánem – kladný kompetenční spor), nebo naopak popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí ve věci (o tomtéž právu nebo povinnosti téhož účastníka řízení před správním orgánem – záporný kompetenční spor). Za třetí těmito správními orgány musí být subjekty vymezené v § 97 odst. 1 s. ř. s, a to pouze v tam uvedených kombinacích (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. Komp 3/2012).

[5] Účastníci řízení se domnívají, že se jedná o negativní kompetenční spor. Nejvyšší správní soud však tomuto názoru nepřisvědčil. V projednávané věci je z vyjádření jednotlivých účastníků řízení zřejmé, že ve věci nejde o spor o pravomoc vydat rozhodnutí. Mezi stranami není sporné, že ve věci již rozhodl příslušný správní orgán - Státní pozemkový úřad, který rozhodnutím ze dne 18. 9. 2018, č. j. PÚ 1748/92/12 na základě § 9 odst. 4 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a k jinému zemědělskému majetku (dále jen „zákon o půdě“) rozhodl, že oprávněné osoby nejsou vlastníky hospodářských staveb náležejících ke stavení č. p. 1 na části pozemku parc. č. 7 v katastrálním území S. a že za zaniklé stavby přísluší oprávněným osobám a dědicům oprávněných osob náhrada podle § 14 a 16 zákona o půdě v souladu s § 23 tohoto zákona. V projednávané věci tak již bylo vydáno rozhodnutí o právech a povinnostech oprávněných osob, současný spor se vede „pouze“ o to, který správní úřad má splnit povinnost podle tohoto rozhodnutí (tedy vyplatit náhradu). Není proto naplněna jedna z podmínek pro to, aby se mohlo jednat o kompetenční spor podle § 97 s. ř. s.

[6] Soud tedy musel žalobu odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 99 písm. a) s. ř. s. Ve věci nejde o kompetenční spor ve smyslu soudního řádu správního.

[7] Soud rozhodl dále o nákladech řízení, a to v souladu s § 101 s. ř. s. Podle něj nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kompetenční žalobě. Výrok o nákladech řízení osob zúčastněných na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s., podle kterého má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Osobám zúčastněným na řízení soud žádnou povinnost neuložil, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 16. prosince 2020

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu